

Správy z Kazachstanu jún-júl 2014

V júni k nám pricestovali skoro na dva týždne dlhoočakávaní misionári zo Slovenska - zo spoločenstva Rieka života pod vedením redemptoristu pátra Michala Zamkovského. „7 statočných“ :) plus Juraj, synovec sestry Almy a o. Jozef Jackanin (ktorý došiel z Kapčigaja v strede misií) prijalo naše pozvanie urobiť v Karagande tzv. ľudové misie, alebo inak nazývané „farské“, ktoré sú v podstate osemdňovou duchovnou obnovou farnosti. Cieľom je priviesť veriacich k radikálnemu životu podľa evanjelia a prehĺbeniu vzťahu s Pánom. Misie prebiehali u nás v Karagande od 13. júna do 22. júna.

Keďže tu v Kazachstane nie je možné robiť evanjelizáciu na uliciach alebo v školách navrhli sme našim hosťom zo Slovenska, aby bol doobedný program misií vždy u nás v Centre - formou klasických „rekolekcií“. Prvá polovica týždňa patrila dospelým a druhá mládeži. Veľmi nás potešilo i prekvapilo, že okrem stabilných účastníkov, prišli aj úplne noví - možno povedať

noovobrátení veriaci, ktorých sme dovtedy nepoznali. Napriek rôznorodosti veku, pováh a sociálneho postavenia sa podarilo vytvoriť veľmi dobrú atmosféru prijatia a spoločenstvo, ktoré bolo obohatením nielen pre účastníkov, ale i pre tých, ktorí tieto duchovné cvičenia viedli. Bol to veľmi požehnaný čas plný rozhovorov v skupinách i individuálne, modlitieb, svedectiev, katechéz na základné témy ako: Boh je láska, hriech, obrátenie a pokánie, Svätá Trojica, Cirkev ako spoločenstvo, láska a manželstvo, Eucharistia, modlitba, Panna Mária - naša Matka.

Na rekolekciách v centre sa zúčastnilo približne 20 dospelých a v druhej polovici týždňa 22 mladých vo veku od 11 do 26 rokov. Mladých oslovili najmä rôzne videá a výborne zahrané scény, vďaka ktorým sa mohli ešte viac zahĺbiť do témy a zamyslieť sa nad otázkami ako zmysel života, hriech, rozlišovanie a rozhodovanie sa medzi dobrom a zlom, načo je viera a aký je rozdiel medzi tým, keď svoj život zveríme do rúk Boha a keď sa spoliehame

iba na seba a na vlastné sily.

Po prednáškach a scénkach bol čas vyhradený pre malé skupinky, ktoré viedli naši misionári, kde sme sa ešte raz vrátili k téme formou voľného rozhovoru a každý sa mohol podeliť so svojou skúsenosťou, názorom, alebo povzbudiť ostatných, prípadne sa na niečo opýtať.

Okrem týchto duchovných cvičení, ktoré prebiehali u nás v Majkuduku, bol každý večer program v hlavnej katedrále na Jugovastoku. Začínal sa svätou omšou, po ktorej bol každý deň vyhradený program pre inú skupinu veriacich - napríklad pre ženy, mužov, manželské páry, chorých a starších... Jeden celý deň bol špeciálne určený deťom, na ktorý

prišlo 130 detí (dokonca až z Balchaša, čo je cca 400 km od Karagandy) a jeden mládeži.

Takisto nechýbala modlitba chvál a modlitba príhovoru. Na záver otec Michal posvätil misijný kríž pri katedrále a tiež kríže, ktoré si veriaci priniesli špeciálne na túto príležitosť do chrámu.

Veľmi pekným svedectvom boli pre veriacich miestni kňazi, ktorí sa v hojnom počte zúčastňovali na svätých omšiach a prednáškach. Taktiež sme častejšie videli v kostole a na programe ľudí, ktorí k nám bežne neprichádzajú. Bol to mimoriadne požehnaný čas a veríme, že každý jeden veriaci sa mohol vďaka krásnym svedectvám a prednáškam posilniť vo viere, nadchnúť sa pre evanjelium a čítanie Božieho slova, ešte

viac prehĺbiť svoj vzťah s Bohom, prípadne napraviť narušené vzťahy v rodine a blíznymi, ale hlavne zamilovať sa nanovo do Ježiša. Vďaka Bohu za tento čas plný milostí!

Týždeň po misiách sa konali dva detské letné tábory. Prvý bol pre menšie deti od 5 do 10 rokov v Molodežnom a druhý od 8 do 13 rokov v Sarani. Oba tábory mali spoločnú tému: „Malý Princ“. Postupne sme sa s malým princom učili, ako sa starať o svoje planétky - o svoje srdce, aby ich nezničili zlé baobaby - hriechy... Taktiež sme si posvietili na tému priateľstva a to na príklade malého princa a líšky, čo nám pomohlo lepšie pochopiť, ako sa priblížiť nielen k ľuďom ale najmä k Bohu, ktorý je našim najlepším priateľom. Menšie deti sa tešili najmä z tvorivých dielní, kde najskôr lepili ovečku,

potom sa zahrali na tvorcov planéty Zem, no mimoriadne sa im vydarili izby - „komnatky“ v dome Nebeského Otca. Opäť to bol požehnaný čas plný tancov, spevov, hier, scénok, grilovačky, kúpania; ale aj svätých omší, modlitieb, a rôznych tém o Božej láske, "baobaboch" v duši, túžbach a predstavách o nebeskom kráľovstve. Myslím, že to bol super

čas nielen pre deti, ale aj animátorov, ktorých sa tieto témy dotýkali, keďže si v duši každý z nás nejaké tie "baobaby", ktoré ju nepekne zarastajú. A nezabudnite: „Dobre vidíme len srdcom to podstatné je očiam neviditeľné.“ Exupéry je jednoducho nadčasový!

Posledný, tretí tábor v Maladežnom bol určený pre dievčatá tínedžerky (po rusky „podrostky“). Mal názov „Kanikuly princes“ - „Prázdniny princezien“. O. Tomáš mal skvelé prednášky o pozvaní dievčat byť princeznami Kráľa. Bez vzťahu s Otcom strácame identitu, ale s ním máme veľkú hodnotu. Pre nás všetkých to bol dobrý čas.

O. Vladimír Nemeč sa po 6 rokoch vrátil z misií v Kazachstane do svojej domovskej Košickej arcidiecézy. Bude tu chýbať, ale veríme, že misionárske povolanie mu ostane ďalej.

Veľká vďaka za jeden a pol roka služby našich dievčat Lucie a Lenky. Pri lúčení sme videli množstvo ľudí, ktorí prichádzali, aby sa „popraščili“ s našimi misionárkami. Ich každodenné svedectvo služby a otvorenosť pre ľudí sa dotklo mnohých srdc v našej diecéze i širšom okolí.

Píše Lenka: pre mňa boli tieto misie veľmi dobrou školou „lásky“, kde som sa učila prijímať ľudí takých, akí sú a ľúbiť ich napriek ich chybám. Taktiež prijímať svoje ohraničenia a stále viac sa spoliehať na náš Ocka. Postupne som tak mohla rásť v dôvere v Boha a prežívať Jeho nesmiernu starostlivosť a lásku. Najmä, keď očisťoval a premieňal moje srdce a učil ma dávať svoj čas, svoje talenty, seba druhým. Pri odchode prežívam veľkú radosť ale hlavne vďačnosť, že ma Pán pozval do tejto služby a dobrodružstva s Ním. Teším sa, že som aspoň trošku mohla prispieť k rastu Nebeského kráľovstva v odľahlej stepi Kazachstanu ☺. Božie cesty sú pre nás naozaj tie naj... Nebojte sa radikálne rozhodnúť pre Boha... stojí to za to!

Píše Lucia: Misie mi dali naozaj veľmi veľa. To bol ten najpožehnannejší čas v mojom živote. Aspoň zatiaľ. Naučila som sa mnohým veciam, ktoré som dovtedy nevedela. Varieť, upratovať... A

tiež to bola ťažká, ale veľmi dobrá škola lásky. Postupom času som sa učila prijímať všetkých ľudí takých, akí sú; strácať samu seba pred druhých; obetovať sa; prijímať rôzne situácie; a ešte viac všetko vkladať do Božích rúk. Síce mám ešte mnoho rezerv, ešte je sa čo učiť a je potrebné rásť oveľa viac v láske. Bez misií v Kazachstane by som nepochopila, že to všetko je v živote naozaj potrebné. Verím, že Boh si ma tam pripravoval na budúcnosť. A ako to niektorí zvyknú povedať: „Teraz sa už môžem vydávať.“☺

Nech Pán odmení službu dobrovoľníkov v Kazachstane. Modlíme sa za nových misionárov-laikov. Sme vďační za službu o. Michala, o. Jozefa a členov spoločenstva Rieka života za novú skúsenosť - ľudových misií v prostredí Kazachstanu.

Ďakujeme za vašu modlitbovú aj materiálnu podporu. Nech Pán žehná všetkých, ktorí majú nejakým spôsobom účasť na misiách v Kazachstane.

Misijný tím z Karagandy